

Významné osobnosti naší univerzity

K nedožitým devadesátinám Jiřího Bronce

Čtení tohoto nadpisu musí v těch, kdo pamatují Jiřího Bronce, vyvolávat v prvním okamžiku dojem, že jde o dvojitý omyl. Vždyť samo pomyšlení, že ten štíhlý sportovec, mladistvý optimista, milý, taktičtí a vtipný společník, čímorodý organizátor a vzorný pedagog není již mezi námi, se zdá být nepravděpodobné. A snad ještě obtížnější je představit si tohoto zdatného, nezdolného tenistu jako devadesátiletého starce.

Studijní léta doc. PhDr. Jiřího Bronce, CSc., rodáka z Kroměříže, jsou spjata s Brnem. V roce 1949 zakončil studium oboru ruština-psychologie a o něco později získal doktorát filozofie (PhDr.). Dalších několik let působil jako učitel na středních školách, ale už roku 1956 se vrací jako pedagog na brněnskou univerzitu, kde se stává na dlouhá léta členem a později vedoucím celouniverzitní katedry jazyků a současně i učitelem filozofické fakulty. Ještě jako odborný asistent a později jako docent konal na katedře ruskistiky této fakulty přednášky a semináře především z metodiky výuky ruštině. Po řadě let, v roce 1988, odchází do důchodu, ale tím neztrácí nic ze svého elánu: pracuje jako externista na bibliografii československé balkanistiky a hungaristiky. Bohužel za pouhé tři roky, v září 1991, jeho plodný život nečekaně končí.

Broncův vědecký zájem se zaměřil hlavně na oblast lingvodidaktiky a na výzkum cizojazyčné slovní zásoby a projevil se bohatou publikační činností. K dlouhé řadě odborných statí, recenzí a referátů patří i jeho dvě knižní monografie, a to

K lingvodidaktické typologii cizojazyčného lexika (1982) a *O lexiku cizích jazyků v minulosti* (1988). Své rozsáhlé didaktické zkušenosti uplatnil J. Bronec i jako autor nebo spoluautor několika učebnic a *Česko-ruského a rusko-českého slovníku z oboru psychologie* (1962, s L. Blatnou). Jako jeden z našich předních metodiků cizojazyčné výuky a člen České asociace ruštinářů se aktivně účastnil mnoha konferencí, sympozií a kongresů i řady různých jazykových kurzů na domácí půdě i v zahraničí.

Jeho teoretické výklady byly prosty jakékoli spekulativnosti; byly naopak opřeny jednak o rozsáhlou a podrobnou znalost domácí i zahraniční literatury, jednak o bohaté a didakticky úspěšné dlouholeté vlastní působení pedagogické. Jeho mnohostranná a záslužná činnost byla oceněna řadou uznání. Dostalo se mu za ni i titulu Zasloužilý učitel a byla mu udělena stříbrná medaile brněnské univerzity.

Všeobecná oblíbenost Jiřího Bronce pramenila i z toho, že se v jeho osobě spojila na jedné straně rozsáhlá erudice, důslednost, vytrvalost a odpovědnost v práci i v osobním životě s dalšími vzácnými vlastnostmi jeho povahy na straně druhé: se skromností, obětavostí a naprostou seriózností v jednání s lidmi. Byl přátelský a ohleduplný ke kolegům, podřízeným i ke studentům. Těch za dlouhá léta prošly jeho pedagogickým působením desítky, ba stovky. A stěží by se dal najít někdo z jeho žáků a žákyň, kdo by na něho nevzpomínal jako na učitele, který při své důslednosti a náročnosti nikdy nepostrádal vlídnost a takt, měl vždy pochopení pro požadavky a potřeby mladých lidí i porozumění pro některé jejich poklesky.

Přestože od náhlého odchodu Jiřího Bronce uplynuly už dvě desetky let, poci-

řujeme jeho nepřítomnost stále jako citelnou ztrátu. V myslí těch, kteří ho znali, zůstávají živé vzpomínky na významného odborníka, učitele i laskavého a dobrého člověka, jenž svým životem a svou prací zanechal následníkům trvalou hodnotu.

S. Žaža

Vzpomínka na ing. Jaroslava Hnáta, CSc. k jeho nedožitým devadesátinám

Ing. Jaroslav Hnát, CSc., se narodil 6. ledna 1922 v Plzni. Zde také absolvoval základní a střední odborné vzdělání. Po ukončení abiturientského kurzu pro textilní školy začal pracovat jako manipulát v textilní továrně. Za druhé světové války se dostal na Moravu, do obřanské přádelny v Brně.

Poválečné období otevřelo mladé generaci nové možnosti studia. V jeho případě to bylo studium zahraničního obchodu na Vysoké škole hospodářských věd v Praze. Toto studium ukončil v roce 1950 a získal inženýrský titul. Uplatnil se pak pracovně v Ústřední radě družstev, a to jako revizor. A právě v této době, v padesátých letech, se začal zajímat o tehdy ještě stále poměrně nový sdělovací prostředek, o film. V r. 1951 se stal členem klubu filmařů při Elektrotechnických závodech J. Fučíka v Brně. Tato soukromá záliba přivedla ing. Hnáta na univerzitu do nově založeného kabinetu názorných pomůcek, se sídlem na lékařské fakultě. Více než čtvrt století byl pak vedoucím tohoto kabinetu, který byl rektorátním pracovištěm a podléhal bezprostředně kvestorovi univerzity.

Práce v kabinetu názorných pomůcek úzce souvisela s výukou vysokoškolských studentů. To dovedlo ing. Hnáta k absol-

vování oboru pedagogika na FF u profesora Vladimíra Jüvy. Úzké pracovní, studijní i přátelské vztahy mezi těmito oběma odborníky přetrvaly i v době, kdy se ing. Hnát stal odborným asistentem na katedře pedagogiky FF.

Ing. Hnát se úspěšně účastnil výuky studentů v didaktické technice, a to jak na filozofické, tak i na přírodovědecké fakultě. V oboru pedagogika také získal vědeckou hodnost kandidáta věd. Odborný růst byl ovšem tehdy tlumen politickými poměry po roce 1968.

Tvůrčí schopnosti ing. Hnáta dosvědčují mnohé výukové filmy, např. pro interní kliniku FN, pro oční kliniku FN i pro přírodovědeckou fakultu a další pracoviště na univerzitě. Ve své době byly srovnatelné s obdobnými pomůckami na jiných našich univerzitách i na univerzitách v cizině.

Člověk ovšem není jen pracovní silou, ale jedincem, který svou povahou a charakterem ovlivňuje druhé, přináší do jejich života buď pozitivní, nebo negativní prožitky. Ing. Hnát patřil k těm, kteří ovlivňovali své okolí pozitivně. Takto zůstává v paměti těch, kteří byli jeho spolupracovníky nebo žáky. A těch je ještě i po létech celá řada. Proto srdečně a s díky vzpomínáme na muže, který nás opustil již před dvěma desítkami let.

M. Řehořková

K nedožitému jubileu Romana Mrázka

Představit si Romana Mrázka jako devadesátiníka je nesnadné zvláště pro toho, kdo ho znal jako triatřicetiletého pedagoga od prvního dne jeho příchodu na filozofickou fakultu v roce 1954. Ale snadno lze pomyslet, o jaké hodnoty přišla slovanská lingvistika jeho nečekaným odchodem v roce 1989 a jaká ztráta tím vznikla i pro